

"Continuo essent un 'cantamanyanes'"

Quimi Portet, més conegut com a coautor d'El Último de la Fila, és un brou de cultiu musical inexhaurible. Aprofitant un descans del grup, que configura juntament amb en Manolo García, ha editat el seu segon disc en solitari, 'Hoquei sobre pedres'.

"Jo vinc d'un món un pèl drogo", canta Quimi Portet en el seu nou disc *Hoquei sobre pedres*, però, per sort en aquest cas, la realitat sempre és diferent de les cançons. Quimi Portet no para, i quan no té les mans a una guitarra les té en els botons del seu estudi d'enregistrament. Aprofitant un descans d'El Último de la Fila, el grup en què conviu amb Manolo García, ha posat en solfa un vell somni, el de fer un disc en català a consciència. El resultat es un disc eclèctic, més irònic que no surrealista, en què es barregen porronets de garnatxa de Vic amb gots de pastís al cul de la Rambla.

De fet, en Portet ja havia fet un disc en català, però per un seguit de circumstàncies va passar pràcticament desapercebut, quan no va ser criticat sense pietat.

—La història del *Persones estranyes* és una mica rocambolesca. En una actuació d'El Último de la Fila en Manolo García es va fracturar una vèrtebra, i teníem quinze dies contractats en un estudi d'enregistrament. L'estudi no ens volia canviar les hores, i en Manolo em va dir que ho aprofités per fer un disc en català. En tres setmanetes vaig escriure, enregistrar i mesclar les cançons, i tot i que em va semblar fantàstic, crec que em vaig sobrevalorar per un punt d'inexperiència. Aquell disc té coses que m'agraden, però em va quedar sempre l'espina de fer un àlbum a consciència. I amb en Manolo sempre dèiem que quan hi hagués una parada llarga d'El Último, doncs que faria un disc en català, i així ha estat.

—Ha intentat apartar-se de tot el que és El Último a l'hora de fer *Hoquei sobre pedres*?

—No intento gaires coses. Ni quan treballem amb El Último tampoc no intentem grans coses; el que passa

és que el treball d'equip amb en Manolo dona uns resultats diferents, evidentment. A mi, treballar amb ell em satisfà molt, perquè el presumpte talent que puguis tenir es multiplica. En el cas del meu disc és totalment diferent, és un treball de creació en solitari i això té avantatges i inconvenients. Sona molt diferent d'El

Último de la Fila, però no ens enganyem, bàsicament allò que diferencia El Último és el cantant. En Manolo pot cantar una cosa mig mal escrita i comunicar una quantitat de sentiments gegantina. I jo sóc un cantant totalment diferent.

—També va ser diferent el procés de creació?

—Vaig començar a compondre com si fos un disc d'El Último de la Fila, l'única diferència és que en Manolo no hi ha intervingut en la fase de creació, ni cantant, només fent veus en un tema. Jo sempre faig servir la mateixa manera de treballar, i que és la única que sé: vaig a l'estudi i em poso a enregistrar coses i a divertir-m'hi. I alhora busco un fil d'entusiasme i el tibo a veure què en surt. Potser en aquest disc he potenciat que hi hagi més diferències entre tots els temes. Hi ha un punt de relax afegit en el treball en solitari que fa que si una cançó em surt més estripada que no toca, en el cas d'El Último l'evitaria, però en el treball en solitari faig al revés, la potencio. Hi ha un punt de joc en tot

això, amb tota la serietat i dignitat que puc, evidentment. Fer el disc així, tal com raja, és un repte per a mi mateix.

—Tot el que no pot pactar amb en Manolo García es troba en aquest nou disc?

—No, el funcionament d'El Último no és tan complex. El consens que s'estableix és molt natural, no és mai una negociació. De vegades es diu que el Manolo és el 50% del grup i jo l'altra meitat, però no és ai-

"Hoquei sobre pedres' és una frase que em fa riure molt. Va sortir d'una gira amb El Último de la Fila, un grup en què l'humor prosaic de colla funciona molt, i vam passar molts dies inventant hoqueis sobre cols de brussel·les, sobre merda..."

xí, en Manolo és el 100% d'El Último de la Fila, i jo també. Hi ha alguna cosa de literari en això, però també hi ha part de cert, perquè no és tan matemàtic. El Último no és una suma de talents, sinó una multiplicació de talents. Per a bé i per a mal.

—Parlem del seu disc. Què vol dir Hoquei sobre pedres?

—És una frase que em feia riure molt. Amb El Último, quan fem una gira, tenim molts mesos per a dir bestieses, és un grup on aquest humor prosaic de colla, funciona molt. Doncs en una gira recordo que vam passar dies i dies inventant hoqueis, sobre cols de brussel·les, sobre merda, sobre pedres... potser pedres hi és un eufemisme de merda i... a mi em fa riure, simplement. No té més explicació. Després pots trobar-hi tots els significats que vulguis, però d'això, ja no en sóc responsable.

—És un títol prou surrealista, com algunes lletres del disc. D'on treu el surrealisme a Osona?

—Potser és que a Vic hi ha una tendència a jugar amb el llenguatge i una forma de causticisme i d'ironia. Però, a mi, em costa molt de creure'm aquestes peculiaritats tan comarcals; com més gran em faig trobo que ens assemblem molt a tot arreu. A vegades ens equivoquem amb les tradicions, perquè ens quedem amb la part dolenta i no aprofitem allò que té de bo, sigui dit amb tots els respectes.

—Què vol dir?

—Per exemple, hi ha païos que mengen al MacDonald's i són sexistes, i jo crec que podria ser al revés, podrien menjar canelons i no ser sexistes. Amb això vull dir que la tradició catòlica de Vic, o de qualsevol altra ciutat, et portaria a menjar coses de cuina tradicional catalana com els canelons i alhora també a ser sexista, i davant d'això normalment la gent tendeix a quedar-se amb el sexisme i a oblidar el menjar d'aquí per les hamburgueses dels EUA. Per mi ha de ser al revés, és a dir, hem de quedar-nos amb les coses que són realment bones de la tradició, i oblidar les coses que afavoreixen la injustícia social o el sexisme o el maltractament dels animals, posem per cas.

—I quines serien les coses bones de la tradició?

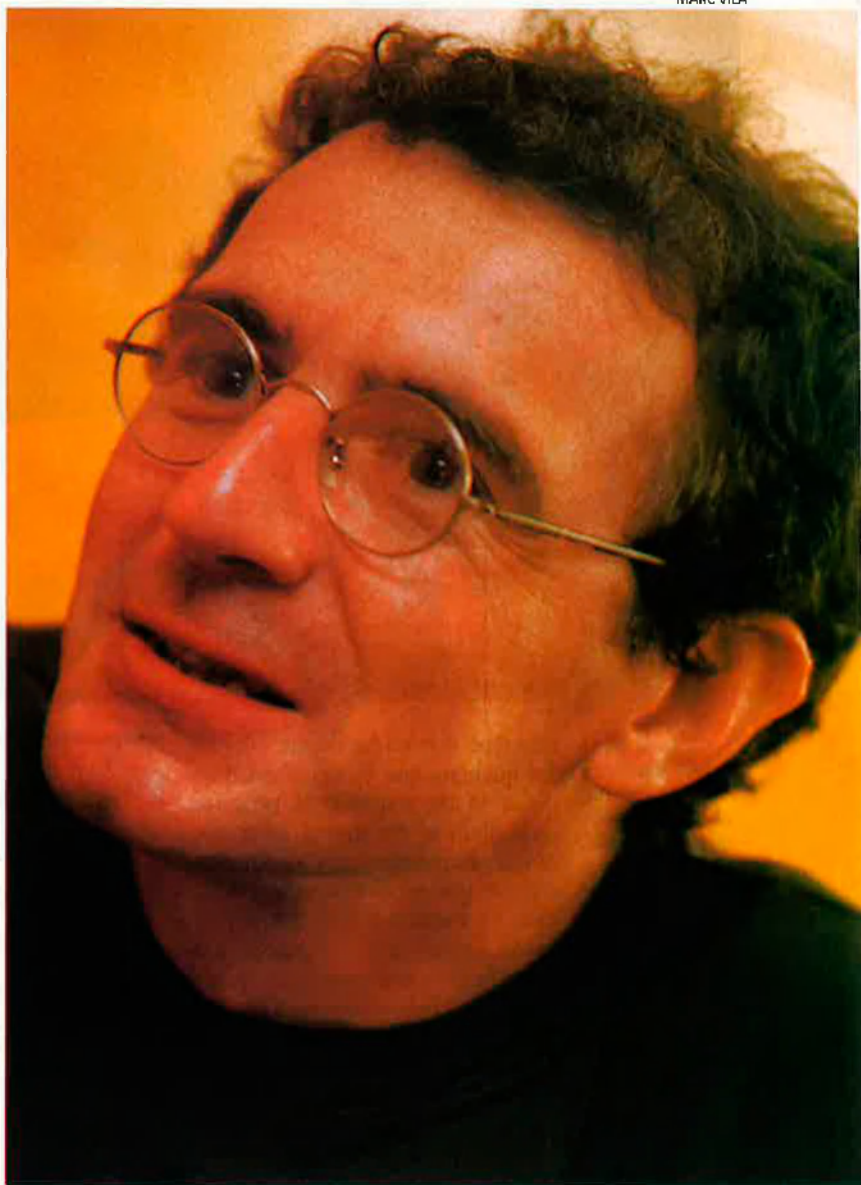
—El menjar, la llengua i poques més.

—Un tema d'aquest nou disc és "Em dius que el nostre amor...", una versió de Toti Soler que fins i tot ha pogut enregistrar amb ell. Per què l'ha inclosa al disc?

—M'agrada molt aquesta cançó i l'àlbum on és, el *Liebeslied*. Era un disc que sempre traginava amunt i avall; fins i tot amb en Manolo havíem dit de fer-ne una versió en algun concert en directe a Catalunya. En aquest disc en solitari he pogut fer-la, finalment, i a més, a en Toti, li va semblar fantàstic de participar-hi. És un tema totalment diferent de la resta del disc.

—Com totes les altres deu...

—Sí, és que m'agrada així. Tothom diu que és eclèctic, però ningú no ho practica. Doncs jo, amb les meves limitacions, he provat de practicar-ho. També són molt diferents dues de les cançons que m'agraden més: "Tros de ruc", un tema amb el baix distorsionat, i "Massa", en què canta en Manolo.

—A part en Toti, un altre autor que li agrada és en Sisa, oi?

—Sí. Si hi ha una persona que m'ha influït en les lletres és en Sisa. A en Manolo li passava igual, i abans de conèixer-nos ja fèiem quilòmetres i quilòmetres darrere en Sisa. I quan ell assajava en un soterrani de la plaça Reial, jo anava a asseure'm a la vorera per escoltar els assaigs. En Sisa era totalment diferent, únic, genuí. I aquesta forma d'insolència amb la veu, que tenia alguna cosa d'autodestructiu però amable, també em surt a mi...

—El primer single del disc, la cançó "La Rambla" sona com un recorregut personal pel submón barceloní. I de fet en unes altres peces d'Hoquei sobre pedres també sembla que parli de vostè. Són autobiogràfiques les seves cançons?

—Doncs... sí. Però és que crec que tota la gent que escriu fa autobiografia, el que passa és que és tenyida. Quan escrius tens l'oportunitat de deformar la vida com a tu t'hauria agradat que fos o per donar-hi un to

"A vegades es diu que el Manolo és el 50% del grup i jo l'altra meitat, però no és així: en Manolo és el 100% d'El Último de la Fila, i jo també. Hi ha alguna cosa de literari en això, però també hi ha part de cert, perquè no és tan matemàtic. El Último no és una suma de talents, sinó una multiplicació de talents. Per a bé i per a mal".

"Tota la gent que escriu fa autobiografia, el que passa és que és tenyida.

Quan escrius tens l'oportunitat de deformar la vida com a tu t'hauria agradat que fos o per donar-hi un to dramàtic que no ha tingut."

dramàtic que no ha tingut. Una de les qualitats que es demanen d'un poeta és de convertir la prosaica quotidianitat en alguna cosa que pugui disparar algun sentiment, sigui el que sigui, tant en el públic com en l'autor. I això a mi m'agrada. De les coses que passen a la vida, la més important que queda clavada són els sentiments. No sóc un estudiós del tema, però crec que la música és l'únic art abstracte de naixement i que només es refereix a sentiments. És un art molt democràtic, i sobretot la música popular, que és democràtica de naixement, la balla el notari i la balla l'indigent. Per això és un privilegi molt gran haver-se pogut dedicar a la música popular, i aquí hi entra des del rock fins a l'època de "Dos gardenias para tí". És un art absolutament democràtic que no requereix cap esforç per escoltar-lo.

—Home, com a mínim hi ha l'esforç de fer-lo arribar al públic...

—Sí, però a part els interessos que hi pugui haver, crec que la música popular és una de les coses que ha sabut transcendir més. Fins i tot en ambients que en un moment poden ser més conscienciats, hi ha hagut més permissivitat amb la música popular, perquè se li suposa una bona fe de naixement molt important, i una manca d'intel·lectualitat, ho dic com a una virtut, força consistent. Vull dir que et pots

"La música popular és un art absolutament democràtic. Et pots trobar un filòsof existencialista amb una ampolla de conyac ballant 'Tengo una vaca lechera' més content que unes pasqües. Aquest punt democràtic, una mica també el té el cinema."

trobar un filòsof existencialista amb una ampolla de conyac ballant "Tengo una vaca lechera" més content que unes pasqües. Aquest punt democràtic pur, només l'ha arribat a aconseguir una mica, a part la música, el cinema.

—I no ha tingut mai dificultats per a fer sentir la seva música?

—Home, al principi i durant força temps. Pensa que quan vam poder viure de la nostra música com un ofici, en Manolo i jo teníem trenta anys i ja em donaven per perdut.

—I els seus pares ja no deien "aquest noi serà un beatle", com quan era petit?

—No, deien aquest noi és un *cantamanyanes*. I continuo essent el mateix *cantamanyanes*, el que passa és que ha canviat la percepció que la societat pot tenir de la meva feina.

—Quan va arribar aquest canvi el va sorprendre?

—No. De fet és molt fàcil de donar la culpa a la societat perquè abans no entenia la música que fèiem. En realitat amb en Manolo

vam trobar una manera de treballar en què jo podia ser autènticament jo i en Manolo podia ser en Manolo, i aleshores vam arribar a la gent. Ens vam "inventar" El Último de la Fila, una forma de fer en què tots dos ens impliquem al cent per cent.

Oriol Cortacans